

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτήσια δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνη δραχ. 55. Τριμηνία δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἀγγλικῶν γράσεια διατιμ. 50.
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων ἑκράτων ἀσλίδια 10.
Ἐξάμνηοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν ἰσην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν ἰσην οὐαυόηποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Παρθέκιον

Περίοδος Β'—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 29 Αὐγούστου 1936

Ἔτος 68ον.—Ἀριθ. 38

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN ROSMER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Μικρούλα μου, κοριτσάκι μου, εἶπε ὁ κόμης σιγανά. Θὰ ἤθελες νὰ μοῦ προσηνήσης μιὰ μεγάλη χαρὰ καὶ νὰ μὲ ἀπαλλάξης ἀπὸ μιὰ μεγάλη λύπη;

— Καὶ βέβαια! φώναξε ἡ ὄρφανή, ἀνοίγοντας μ' ἀπορία τὰ μάτια της. Ὅ,τι θέλεις μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σένα, νουὐν μου!

— Ὅ,τι θέλω! Ἀκόμη καὶ νὰ δε-
χθῆς... ἂν εἶναι ἀνάγκη...

Ἡ Κάτια σηκώθηκε ὀρθοῦνη.

— Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ πῆς νὰ χωρισθῶμε!

— Δυστυχῶς, καλὸ μου παιδί, φι-
θύρισε θλιβερὰ ὁ συνταγματάρχης. Πρέπει...

Δὲν μπόρεσε νὰ προχωρήσῃ πε-
ρισσότερο. Ἡ Κάτια ξέσπασε σὲ θρήνους ἀκράτητους. Ἐπεσε στὸ
λαιμό του, τὸν ἀγκάλιασε μ' ὅλη της
τῆ δύναμη καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ, ἐ-
παναλαμβάνοντας μηχανικὰ τὰ λό-
για της:

— Δὲν θέλω! Δὲν θέλω! Νὰ σὲ
ὑπακούσω σὲ ὅ,τι θέλῃς, μὰ... αὐτὸ
ὄχι... Εἶσαι ὁ μόνος μου προστά-
της... Ἄλλον ἀπὸ σένα δὲν ἔχω,
οὔτε καὶ οὐ ἄλλην ἀπὸ μένα... μὴ
μ' ἀφήνῃς... θὰ πεθάνω!

Ὁ κόμης δὲν ἤξερε μὲ τί τρόπο
νὰ τὴν ἤσυχάσῃ. Ἡ Κάτια πνιγόταν
ἀπὸ τοὺς λυγμούς, τόσο ποῦ δὲν μπο-
ροῦσε οὔτε ν' ἀναπνεύσῃ καλὰ-καλὰ.
Μάταια ὁ νουὸς της τὴ χάριδευε καὶ
τῆς ἔλεγε τὰ πιὸ παρηγορητικὰ γλυ-
κόλογα. Τὸ κοριτσάκι εἶχε γαντζω-
θεῖ ἐπάνω του, ὡσάν νὰ φοβόταν μὴ
πως τῆς φύγῃ ἐκείνη τὴν ἴδια τὴ
στιγμὴ.

— Μικρούλα μου, ἀγαπημένο μου
κοριτσάκι, μὴ κλαίς, τῆς ἔλεγε κατα-
στενοχωρημένος. Φανοῦ λιγάκι λογι-

κή. Εἶναι ἀδύνατον νὰ σὲ πάρω μα-
ζί μου.

— Τότε λοιπὸν νὰ μὴ φύγῃς!
ἐπέμεινε ἡ Κάτια.

— Δὲν γίνεσαι, παιδί μου, ἔχω ἀ-
ναλάβει μιὰ ἀποστολή, δὲν μπορῶ νὰ
τὴν ἐγκαταλείψω. Ἐλα τώρα, ἤσού-
χασε καὶ δὲν θὰ σοῦ φύγω γιὰ πάν-
τα. Μόλις τελειώσω τὴ δουλειὰ ποῦ
μοῦ ἀνέθεσαν θὰ γυρίσω πίσω. Τί
θᾶλεγε γιὰ τὸ νουὸ σου ἂν γινόταν
ρίψασπις στὴν παραμονὴ τῆς μάχης;

— Θὰ πᾶς λοιπὸν νὰ πολεμήσῃς!
φώναξε ἡ Κάτια μὲ ἀπόγνωση.

— Ὅχι, ὄχι, τὸ εἶπα γιὰ νὰ κάνω

μιὰ σύγκριση. Δὲν πρόκειται νὰ χτυ-
πηθῶ μὲ κανένα—τὸ ἐλπίζω τουλάχιστον.
Πρέπει μόνον...

Ἐψαχνε νὰ βρῇ τίς λέξεις ποῦ
τοῦ χρειάζονταν.

— ... πρέπει νὰ κάνω... ἔνα τα-
ξίδι... ποῦ θὰ κρατήσῃ... θὰ κρα-
τήσῃ λίγον καιρό... Δὲν μπορῶ, στὸ
διάστημα αὐτὸ... νὰ σὲ ἐμπιστευθῶ
μονάχα στὴν ἐπίβλεψη τῆς Μιού.

— Κι' ὁ Βερεζίνις;

Ἁ συνταγματάρχης πάλι κόμπιασε.

— Ὁ Βερεζίνις θὰ ἔρθῃ μαζί μου.

Οἱ θρήνοι τῆς μικρούλας ἔανάρ-
χισαν δυνατώτεροι.

— Κι' αὐτὸς λοιπὸν θὰ μ' ἀφή-
σῃ! Ὁ δὲν μπορῶ, στέλλήθαι δὲν
μπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω αὐτὸ τὸ πράγ-
μα. Πάρτε με μαζί σας! Θὰ εἶμαι

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Οἱ μικρότερες κολυμβήτριες τῆς Ἀγγλίας. Ἡ μεσαία εἶναι ἡ Σίρλεϋ
Μέι, μόλις τριῶν ἐτῶν, ὀνομαστή ἀπὸ τώρα γιὰ τὴν τόλμη της
καὶ τὴν τέχνη της στὸ κολυμπῆ.

πολύ φρόνιμη, θα κάνω ε,τι κι' αν μου πητε, θά...

— Παιδάκι μου, σου είπα πως δεν γίνεται... Μην επιμένεις γιατί κάνεις ακόμη μεγαλύτερη τη στενοχώρια μου. Εγώ ξέρω πόσο λυπάμαι που θά σ' αφήσω. Μά μη σ' πειράζει, δεν θά είσαι ολομόναχη. Θά σ' εμπιστευθώ στα χέρια μιας ηλικιωμένης κυρίας που είναι πολύ στενή μας φίλη, σχεδόν συγγενής μας. Έχασε βλητή την περιουσία της στην επανάσταση και τώρα άρροισήθηκε στην άνατροφή των νέων κοριτσιών. Διευθύνει κοντά στην Τουλόν ένα Παρθεναγωγείο όπου θά περάσης πολύ ευχάριστα, με την καλύτερη συντροφιά.

— Νά κλειστώ στο σχολείο! φώναζε ή άρρανή πανικόβλητη. Ποτέ, ποτέ! Είναι αδύνατο να τό υποφέρω αυτό τό πράγμα! Θά κλαίω νύχτα και μέρα, δεν θά τρώω μπουκιά και όταν γυρίσετε πίσω θά με βρήτε πεθαμένη!

Μάταια ό συνταγματάρχης εζήνητλησε βλη του την εγγλωττία ζωγραφίζοντας στην Κάτια με τό ωραιότερα χρώματα τό Παρθεναγωγείο της Τουλόν, περιγράφόντάς της τί ώραία που θά διακοδάζε με τό κοριτσάκια της ηλικίας της και πόσα πράγματα θά μάθαινε.

Έδω, περνούσε βλο τον καιρό της μοναχή της, έχοντας για μόνη συντροφιά δυό γέρους και κουρασμένους στρατιωτικούς. Δεν ήταν βέβαια και πολύ διασκεδαστική αυτή ή ζωή. Ένω στην Τουλόν θά είχε τό κόσμου τις ψυχαγωγίες, θά έκανε έκδρομές, θά έπαίξε θέατρο!

— Δεν θέλω ούτε θέατρα, ούτε συντροφίες, ούτε τίποτε, εδήλωσε ή Κάτια, μ' έναν ύστατο άπελπισμένο λυγμό. Δεν θέλω παρά μόνον τον νουνό μου και τον Βερεζίνα... κανέναν άλλος δεν μ' άρέσει έξω από σας. Αν μ' αγαπάτε και σεις όσο σας αγαπώ εγώ, δεν θά σας έρχόταν ποτέ ή ιδέα να με κλείσετε έσωτερική. Γιατί θέλετε να χωρισθίτε από μένα;

— Για να όπηρητήσω τον Αύτοκράτορα άπάντησε ό συνταγματάρχης. — Α, καλά τό κατάλαβα εγώ, φώναζε ή μικρούλα σφουγγίζοντας ευθός τό μάτι της. Θά πάτε να τον συναντήσετε. Μά τότε πρέπει κι' εγώ να έρθω μαζί σας. Πάρτε με μαζί σας, νουνέ μου, σέ παρακαλώ!

Είχε καρφωμένα τό μάτι της

παρακαλεστικά στον κόμητα που βρισκόταν σέ μεγάλη άμνηχανία. Δεν ήταν συνειθισμένος να κάνει τον άσστηρό και μβλο που προσπάθησε να δείξη πως ήταν θυμωμένος, δεν τό κατάφερε.

— Δες άνοησίες, Κατερίνα, είπε προσπαθώντας να δώσει έναν άγριο τόνο στη φωνή του. Κάνεις σαν κακομαθημένο παιδί.

— Μη με λές έτσι, έκανε χαδιάρικα ή μικρούλα. Έπαφα λοιπόν να είμαι ή Κάτια σου;

— Όταν είσαι φρόνιμο παιδί, όχι.

— Μά δεν είμαι κακιά. Θέλω μόνον ναρθω μαζί σας. Δεν είναι φυσικό για ένα παιδί να μη θέλη ν' άποχωριστή τον πατέρα του;

«Έτσι έλαβε και ό Βερεζίνας τό βάπτισμα του Ίσημερινού...»

— Όχι, όταν αυτή ή έπιμονή τον στενοχωρεί, και' εσύ με λυπείς πολύ, Κάτια.

Η «Κατερίνα» είχε μπει πάλι κατά μέρος. Ο συνταγματάρχης είχε άρχισει να μαλακώνη.

Τό κοριτσάκι άγκάλιασε τό λαιμό του με τό χέρια του.

— Άφησέ με ναρθω μαζί σας να παρηγορησω τον Αύτοκράτορα, είπε μπορεί να σας φανώ και χρήσιμη, πόδες έφέρει. Αν ξεκινάει που τον φυλάνε υποψιασθούν εσάς, τους Γάλλους, έμένα δεν θά μ' υποψιασθή κανέναν. Ποιός λογαριάζει ένα κοριτσάκι! Έλα κάνε μου τη χάρη. Σε παρακαλώ, για τό δικό μου τό χατήρι και του Αύτοκράτορα.

Ήταν τόσο συγκινητική καθώς

είχε σταυρωμένα τό χέρια της και τον έκρίταζε με τό μεγάλα της μάτια, τό υγρά ακόμη από τό δάκρυα, που ό συνταγματάρχης ένοιωσε πως δεν θά μπορούσε να της άντισταθί πολύ ακόμη.

— Άς πάσουμε αυτή τη συζήτηση, είπε τέλος, είσαι πολύ παραγμένη. Πολύ στενοχωριέμαι που σέ βλέπω τόσο λίγο λογική. Χωρίς να τό θέλω έμαθες τους σκοπούς μας, φύλαξέ τους τοδλάχιστον μυστικούς. Η παραμικρή άκριτομύθια μπορεί να έχη δυσάρεστα άποτελέσματα για ελους μας.

— Δεν θ' άνοιξω τό στόμα μου να πώ λέξη, έκανε ή Κάτια, αλλά και σεις δεν θά με στελετε στην Τουλόν.

— Αυτό θά τό ίδουμε. Για την ώρα ξαναγύρισε στα λουλούδια σου και στον Βερεζίνα. Έμένα με περιμένουν για τό δείπνο κάτι φίλοι μου στην πόλι. Μη με περιμένετε. Θ' άργήσω να γυρίσω.

(Άκολουθεϊ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΓΑΡΕΟΥΑΝ

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

Ένας βασιλιάς σαν γέρας, θέλησε να διαλέξη τον πιο έμπιστο άνθρωπο της χώρας του.

Ήθελε να τον κάνει έτσι σαν πρωθυπουργό να ποίμε. Έστερα σκεφτόταν πως έπρεπε ναφήση έναν άνθρωπο της έμπιστοσύνης του στο μικρό του γυϊό που σέ λίγα χρόνια ίσως θά γινόταν βασιλιάς.

Φώναξε λοιπόν βλους τους ύπουργούς του, βλους τους μάγους κι' βλους τους σοφούς του τόπου του και τους είπε:

— Θέλω από σας μια χάρη. Να μου πητε τί λέγει, έξω ό λαός μου για μένα. Τι ιδέα έχει για τό βασιλιά του.

Πέρασαν λοιπόν βλοι ένας-ένας με τη σειρά του.

Ένας ύπουργός του είπε:

— Άφέντη βασιλιά μου. Όλος ό λαός είναι πολύ-πολύ ευχαριστημένος μαζί σου. Μέρα και νύχτα για σένα προσεύχεται και παρακαλει τό Θεό να σου δίνη βλα τό αγαθά του κόσμου.

Έστερα ήρθε ή σειρά ενός μάγου. Ο μάγος του είπε:

— Πολυχρομεμένο μου άφέντη. Όλοι οι άνθρωποι της χώρας μιλούνε για την καλοσύνη σου και για τη μεγάλη σου καρδιά.

«Νά! Και τώρα που έρχόμουνά έδω στο παλάτι που με φώναξες, καθώς περνούσα τό περιβόλι σου, ά-

κουσα μια καρδερίνα που κελαϊδοβασε.

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΓ' — Καλή πωλήτρια

— Μαμά! μου είπε κρυφά ή Γαλαζούλα ήθελα να καθουμαι πιο ψηλά: έτσι δεν μου βολει πολύ. Δεν μπορεί να ψηλώση λίγο ή καρδέλα μου; «Ό, τό εύκολώτερο του κόσμου! Πήρα ακόμα ένα χοντρό βιβλίο, τό έβαλα στην καρδέλα της Γαλαζούλας, την κάθησα άπάνω κι' έτσι ψηλώσε όσο ήθελε.

Αέσως χτύπησε τό κουδούνι και μπηκε στο Ζαχαροπλαστείο ή Μεγάλη Άρκουδα. Φορούσε τό καινούργια της παπούτσια (μου ζήτησε την άδεια να τό βάλη), κι' ένα μονόκλ στο μάτι που της έλειπε. Δεν έβλεπε βέβαια από καινο τό μέρος άφου μάτι δεν υπήρχε (τά γυαλιά κάνουν τίποτα χωρίς μάτια;) ήταν όμως χαριτωμένη.

— Έχετε μέλι; άήτησε τη Γαλαζούλα. Έμένα μαρέσει πολύ τό μέλι.

— Έχουμε στην κουζίνα για μερικά γλυκίσματα που θέλουν μέλι, άποκρίθηκε ή Γαλαζούλα: δεν πουλούμε όμως, απεναντίας αγοράζουμε.

— Τι λέγει για μένα ό λαός, σοφέ μου άνθρωπε, τον ρώτησε.

— Βασιλιά μου, άπαντά ό σοφός. Δεν με φώναξες έδω για να σου πώ καλοκαιες, ή τίποτε τέτοια. Θέλεις να μάθης την αλήθεια κι' αυτή θά σου πώ. Λοιπόν άκουσε:

— Ό λαός σου τα τελευταία αυτά χρόνια πεινά. Μεγάλη φτώχεια τον δέρνει. Θεός ή καταστροφές ποδγιναν στα σπαρτά άπ' τα πολλά χιόνια, θεός οι άρρώστειες ποδπυεσαν στα ζώα, ελα αυτά τον φέρανε σέ μεγάλη δυστυχία.

Έστερα ήρθαν κι' οι τελευταίοι φόροι που τους έβαλες και τους τσάκις ή δυστυχία για καλά.

— Αν τους ελάφρυνες από τους φόρους λίγο, βασιλιά μου, κι' αν τους εδινες άπ' τις γεμάτες σου άποθηκες κάμποσο στάρι για σπορά, για να σπείρουν πάλι οι άνθρωποι, τα πράγματα θάλλάζανε πολύ. Ό λαός σου πάλι θά έβρισκε τη πρώτη του εύτυχία».

— Αυτός είναι ό άνθρωπος που θέλω, φώναξε χαρούμενος ό βασιλιάς. Αυτόν διαλέγω για σύμβουλό μου κι' αυτός είναι ό καλύτερος άνθρωπος της χώρας μου.

— Εσείς οι άλλοι να φύγετε βλοι άπ' έδω.

Οι σοφοί τότε κι' οι μάγοι κατέβασαν τό κεφάλι, και φύγανε ντροπιασμένοι.

Ο βασιλιάς άκουσε ε,τι του είπε ό σοφός εκείνος.

Λιγότεψε τους φόρους από τη χώρα του, κι' εδωσε άπ' τις γεμάτες του άποθηκες βλο τό στάρι που είχε, για να σπείρη ό κόσμος, κι' έτσι ή εύτυχία σκορπίστηκε πάλι στο δούατοχο εκείνο τόπο.

Χαρούμενος κι' εύτυχισμένος περνούσε τώρα πιά βλος ό λαός.

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

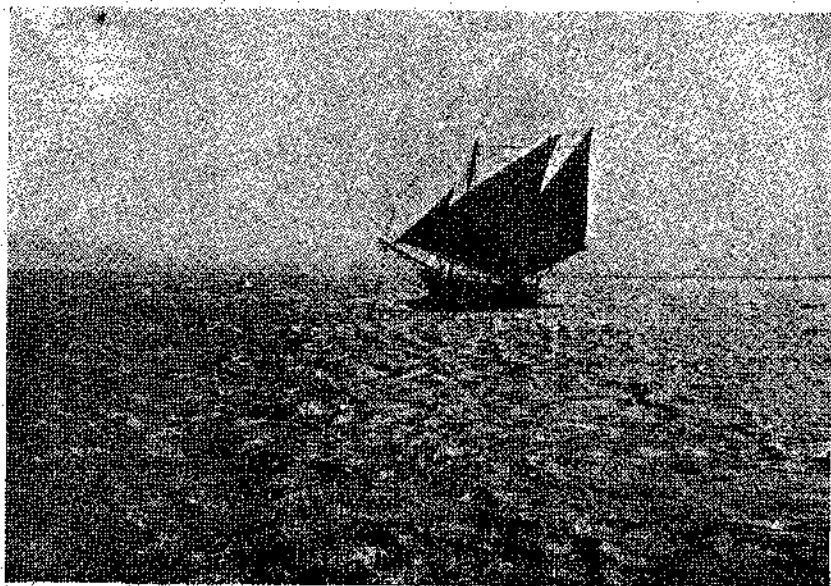
Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

(Άκολουθεϊ)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΔΩΝΙΣΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

[1^η Ίδε έκθεση σελ. 422]

Ψαροπούλα στο Χιότιο μπουγάκι
ΘΕΡΝΑΔΙΕΡΟΣ (Α' Βραβείον, Μικρή Τέξη)

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
Έτεοτο ήταν το κατάλυμά τους εκείνο το βράδυ στο Γκαρντιμάου. Μόλις έμειναν δυό ώρες, για να φάνε και να ξεμουδιάσουν—και τότε άμαξι ξεκίνησε πάλι, ακολουθώντας τους μαϊάνδρους της καλλάδος, τότε τρέχοντες στις όχθες του ποταμού, και τότε περνώντας ποταμάκια, πάντα χωρίς γεφύρι, που τα νερά τους έβρεχαν κάποτε και τα πόδια των ταξιδιωτών.
Από τη φύση που ήταν έξοχη προπάντων στα περίχωρα του Μουγκτάρας, τίποτα σχεδόν δεν έβλεπαν μέσα στη βαθιά νύχτα. Ένούσταζαν κιάλα και κοιμήνταν όσο μπορούσαν μέσα σ' έν' άμαξι που τρανιάζταν και κροτούσε ολοένα.
Ενημέρωσε όταν έφθασαν στο Σουκαράς. Εκεί επιτέλους μπόρεσαν να αναπαυθούν σ' έν' ανθρώπινο κατάλυμα, στο Ξενοδοχείο Ταγκάστ, κοντά στην ομώνυμη πλατεία της πόλης. Οι τρεις ώρες που πέρασαν σ' αυτό το ξενοδοχείο δεν τους φάνηκαν ατέλειωτες, παρά μόνο ίσως στον Αντιφέρ που βλασημοίσε αυτά τα «χασομέρια» κι ήθελε να τρέχει, να τρέχει, ως να φτάσει το ποθούμενο. Μά το άμαξι δεν ήταν δυνατό να ξεκινήσει πριν από τις έξη.
— Μην κάνεις έτσι, κ'αθησάχασε

το φίλο του ο Τρεγκομαίν. Απόψε θάμιασε στη Μπόνα και το πρωί θα πάρουμε το τραίνο.
— Μά γιατί να μη βιαστούμε λίγο, για να πάρουμε το νυχτερινό; αντίλεγε ο Αντιφέρ.
— Δεν υπάρχει νυχτερινό τραίνο, θετέ μου! είπε ο Ζυχέλ.
— Να χαθούν κι' αυτοί οι άπολιτιστοι! μουρμούριζε ο Αντιφέρ.
Ο Ζιλδας τότε, για να τον παρηγορήσει, του έδωσε ένα ώραίο χαλίκι που είχε βρει στο ποτάμι.
— Νά, τοδ' είπε, πάρε αυτό το καινούργιο, γιατί το δικό σου θα πάλιωσε τόσον καιρό μέσα στο στόμα σου.
Κι' ο Αντιφέρ τόχαψε άμέσως κι' άρχισε να το μασουλίζει.
Κι' ενώ ο Ζιλδας κι' ο Ζυχέλ βγήκαν να κάμουν έναν περίπατο στην πλατεία με τα λιγοστά της δέντρα, τανατολίτικα σπιτικά της και τ'νοιχτά άπ' τα χαράματα καφενεϊά, ο Αντιφέρ έμεινε στο ξενοδοχείο να μελετήσει... το χάρτη της Αφρικής.
Εκεί που περπατούσαν ο Ζιλδας άξαφνα είπε:
— Στόν κόλπο της Γουίνεας, που θα πάμε τώρα, τα βάζανά μας άραγε θα τελειώσουν; Η μήπως έλ' αυτά δεν είναι παρά μιá φάρσα, ένα παιχνίδι;
— Εέρω κι' εγώ; άποκρίθηκε ο

Ζυχέλ. Ποιος μ'ες έγγυάται πως στο νησάκι Νο 2 δεν θα βρούμε πάλι ένα χαρτί που θα μ'ες στέλνει σ' άλλα νησάκι, Νο 3;
— Κι' από κει σ' άλλο Νο 4, και σ' άλλο Νο 5, και σ' άλλο Νο 6 και... τράβα καρδέλλα, συμπλήρωσε ο Ζιλδας.
— Και θάκολουθήσετε σεις το θετό μου ως να βρη την άκρη; ρώτησε ο Ζυχέλ.
— Χμ! Έκαμε ο Ζιλδας σηκώνοντας τους ώμους. Μου είναι τόσο δύσκολο να ρηθώ κάτι στο φίλο μου, νάντισταθώ στη θέλησή του!
— Α, εγώ σ'ες το λέω! φώναξε ο Ζυχέλ. Θα σταματήσω στο νησάκι Νο 2. Για κανένα λόγο δεν θα πάω γυρεύοντας και νησάκι Νο 3! Α, ως εκεί!
— Και πως θα πείσεις το θετό σου να γυρίσουμε στο Σαιν-Μαλδ άπρακτοι;
— Θα προσπαθήσω. Κι' αν δεν το καταφέρω, θα γυρίσω μονάχος μου και θα παντρευτώ την Ένογάτη που σε λίγους μήνες θα είναι ενήλικη.
— Ας είναι. Τώρα δεν έχουμε παρά να εξακολουθήσουμε το ταξίδι μ'ες. Ύστερα... θα ιδούμε.
Γύρισαν στο ξενοδοχείο την ώρα έσα έσα που έξεχναν τ'μάξι. Σε λίγο καθένας πήρε τη θέση του και το άμαξι άρχισε να τρέχει στις δύσβατες πλαγιές της Σουκάρας, μέσα στην ώραϊότερη φύση, στα θαυμαστότερα τοπεία που μπορούσε κανένας να ιδεί σ' εκείνη τη χώρα. Κρίμα που ο Ζιλδας δεν είχε καιρό να τα βλέπει όλα! Συχνά μιλούσε με τον οδηγό, που του έδινε διάφορες πληροφορίες. Έτσι έμαθε πως οι κωνηγοί, μέσα στις πυκνές εκείνες λόχμες, σκότωναν τουλάχιστο σαράντα λιοντάρια το χρόνο, άπάνω από εκατό πάνθηρες, κι' άμέτρητα τσακάλια.
— Άκούς, Πέτρο; Έκανε ο μαουνιέρης με θαυμασμό.
— Σκοτίστηκα! άπαντούσε ο Αντιφέρ. Τι με ναϊάζει μένα για τα λιοντάρια της Τύνιδας; Αν μου λέγατε για το νησάκι, μάάλιστα! Μά και μιλιούνια θερικά νάχη εκεί, μη νομίζετε πως θα άποχωρήσω.
Μά κι' ο Ζαμπουκό φαινόταν να μη δίνει πεντάρα για τα λιοντάρια της Τύνιδας. Μένο ο Μπέν-Όμαρ χλώμαζε κι' έτρεμε στη γωνιά του, όταν άκουγόταν από τη λόχη κανένας βρυχηθμός σά μακρινή βροντή...
Στις έπτά το βράδυ, χωρίς κανέν' άπευκαίο, έφθασαν στη Μπόνα. Άπαρηγόρητος πάλι ο Ζιλδας που δεν μπόρεσε να ιδεί τίποτα σχεδόν άπ' αυτή την πόλη με τον ώραίο παραθαλάσσιο δρόμο, το μακρουλό λιμά-

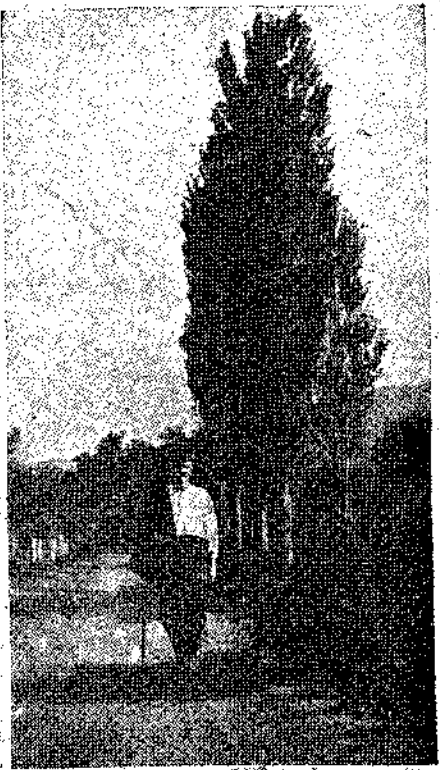
νε, και τη μεγάλη πλατεία όπου είναι στημένο το άγαλμα του Θιέρσου με την μπρούντζινη ρεδιγκότα του.
Διάλεξαν ένα ξενοδοχείο στην πλατεία; δειπνήσαν και πλάγιασαν από τις δέκα, για να είναι έτοιμοι το πρωί να πάρουν το τραίνο. Τσακισμένοι από ταξίδι έξήντα ώρων, τη νύχτα εκείνη έλει κοιμήθηκαν βαθιά—κι' αυτές ακόμα ο τρομερός Αντιφέρ!
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'
Από τη Μπόνα στο Άλγέρι και από το Άλγέρι στο Λακκάο... ολοταχώς και συντόμως.
— Μά δεν υπάρχει σιδηρόδρομος από τη Μπόνα στο Άλγέρι... Θα γίνη ύστερ' από λίγα χρόνια. Αν θέλατε να περιμένετε...
Έτσι άπάντησε το πρωί ο ξενοδόχος στον Αντιφέρ, που τον είχε ρωτήσει. Κι' ήταν τόσο βέβαιος πως κάποιος σιδηρόδρομος ή τροχιόδρομος λειτουργούσε! Άλλά δεν τα έχασε.
— Φεύγει τουλάχιστο κανένα βαπόρι; ξαναρώτησε.
— Μάλιστα, σήμερα, άμέσως.
— Μπαρκαρίζετε;
— Έτσι, κατά τις έξη, ο Αντιφέρ κι' οι σύντροφοί του έφυγαν από τη Μπόνα μ' ένα γρήγορο βαποράκι, που στις όκτώ το βράδυ μπήκε στο λιμάνι του Άλγεριού.
Αποβιβάστηκαν, ανέβηκαν τα σκαλάκια μιας προκυμαλας με τεράστιες άψιδες, ακολουθήσαν αυτήν την προκυμαλία, άφίνοτας άριστερά μιá πλατεία με πολλά φυτά, έπειτα μιá σειρά από μεγάλα κτίρια, που ανάμεσα σ' αυτά ήταν και το Ε σ ν ο δ ο χ ε ι ο της Ε δ ρ ω π η ς. Εκεί τους δέχθηκαν φιλόξενα.
Ο Ζιλδας άμέσως μετά το γεύμα ανέβηκε στην κάμαρά του, κατευχαριστημένος που θα έμειναν στο Άλγέρι σαρανταοκτώ ώρες και θα είχε όλο τον καιρό να ιδεί την πόλη. Το ίδιο έκαμε κι' ο Ζυχέλ, για να γράψη πριν κοιμηθί, της Ένογάτης. Οι άλλοι έμειναν κάτω, για να μιλήσουν. Πώς; μιλούσε τώρα κι' ο Αντιφέρ; Μά να! Ο Ζιλδας κι' ο Ζυχέλ συχνά τον έβλεπαν σά φιλή κουβέντα με τον τραπεζίτη. Κι' άπορούσαν: Τι να έχουν ει' δυό τους; Τι σχέδια έκαναν μυστικά;
Ο Ζιλδας δεν είχε πλαγιάσει ακόμα. Καθόταν στο παράθυρο, για να αναπνέη τον καλό άλγερινό άέρα και να βλέπη την πόλη... Άξαφνα άκουσε να τοδ' χτυπούν την πόρτα.
— Σά σαι, Ζυχέλ.
— Όχι εγώ, ο Αντιφέρ.
— Α! στάσου να σου άνοιξω...

— Περιττό... Ντύσου και κλείσε τη βαλίτσα σου.
— Τη βαλίτσα μου;
— Φεύγουμε σά σαράντα λεπτά!
— Λεπτά;... λεπτά είπες;
— Να! Και μην άργήσης, γιατί τα βαπόρια δεν συνηθίζουν να περιμένουν. Πάω να ειδοποιήσω και τον Ζυχέλ.
Όνειρευόταν ο κακόμοιρος ο Ζιλδας; Όχι. Γιατί σε λίγο άκουσε τον Αντιφέρ να χτυπά την πόρτα του Ζυχέλ και να του λέη τα ίδια. Όποτε θα έφευγαν το ίδιο βράδυ; Ούτε δυό ημέρες δεν θάμειναν στο Άλγέρι να ξεκουραστούν και να το ιδούν καλά;
Ναι, δυστυχώς. Ο Αντιφέρ κι' ο τραπεζίτης, που είχαν βγει να ρωτήσουν για βαπόρι, είδαν ένα πού για κακή τους κι' άνέλπιστη τύχη, σαλπάριζε εκείνη την ώρα για να φύγη σά λίγο. Άμέσως ο Αντιφέρ έτρεξε να ειδοποιήση τον Ζιλδα και τον Ζυχέλ, που αναγκάστηκε να φύγη το γράμμα του στη μέση, κι' ο τραπεζίτης τον Μπέν-Όμαρ και τον Ναζίμ, που μόλις είχαν πλαγιάσει.
Θέλοντας και μή, έτοιμάστηκαν γρήγορα όλοι.
— Το περιμένετε αυτό; είπε ο Ζυχέλ στον Ζιλδα.
— Όχι, παιδί μου! Κι' εγώ που λογάριζα να ιδώ όλο το Άλγέρι! Και το λιμάνι, και το Βοτανικό Κήπο, και το περίφημο Κασμπά...
— Τι να γίνη! Κακοτυχία για μ'ες και καλοτυχία για το θετό μου.
— Α, μά επιτέλους θα κάμω επανάσταση!
— Δεν πιστεύω να το κατορθώσετε...
— Έχεις δίκιο. Ας μη λέω λόγια. Ο θεός σου με κάνει όπως θέλει. Και στενάζοντας ο Ζιλδας, εκλείδωσε τη βαλίτσα του. Ύστερ' από δέκα λεπτά, όλοι ήταν μαζεμένοι στην είσοδο του ξενοδοχείου.
Τους είχαν δεχθεί καλά με την ιδέα πως θα έμειναν. Μά τώρα που τους έβλεπαν να φεύγουν, κατέβασαν τα μούτρα τους. Όπόσο οι ταξιδιώτες πλήρωσαν τις κάμαρές τους σά να είχαν κοιμηθεί, ο Ζυχέλ έρριξε το βιαστικά τελειωμένο γράμμα του στο κιώτιο του ξενοδοχείου, και ξεκίνησαν για το λιμάνι.
Περνώντας, ο Ζιλδας έρριξε μιá τελευταία ματιά στη φωτισμένη ακόμα πλατεία του Διοικητηρίου.
Σε μικρή άπόσταση από την προκυμαλία, ήταν άραχμένο ένα βαπόρι, που τα καζάνια άκούγονταν να μουγγρίζουν από την πίεση του άτμου, Ένας μαύρος, καπνός ανέβαινε στον

ένκαστρο ούρανό. Δυνατά σφυρίγματα έσχιζαν τον άέρα.
Οι ταξιδιώτες μπήκαν σά μιá βάρκα. Μά λίγες καυτιές έφτασαν στο βαπόρι. Πριν άνανοηθί, ο Ζιλδας οδηγήθηκε στην καμπίνα που θα μοιραζόταν με τον Ζυχέλ. Ο Αντιφέρ με τον Ζαμπουκό τοποθετήθηκαν σ' άλλη, και σ' άλλη ο Μπέν-Όμαρ με το Σαούκ.
Το βαπόρι ονομαζόταν «Καταλάνας», άνήκε σά μασσαλιώτικη Έταιρεία κι' έξυπηρετούσε τη δυτική άκτι της Αφρικής ως το Σαιν-Λουί και το Δακκάρ. Έκανε και διαμέσους σταθμούς, όπου χρειαζόταν να βγάλη ή να πάρη επιβάτες, να φορτώση ή να ξεφορτώση έμπορεύματα. Και είχε την πολυ άρχαιή γι' αυτά τα ταξίδια ταχύτητα των δέκα ως δώδεκα κόμβων.
Ύστερα από ένα τέταρτο, ο «Καταλάνας» σφύριζε άκείνα μιá φορά. Έλυσε τα σχοινιά του, ξεκίνησε γύρω από τ'αγκυροβολημένα πλοία, άκολούθησε το στενό ανάμεσα Ναυστάμου και μώλου, βγήκε σ' άνοιχτά και διευθύνθηκε δυτικά.
(Ακολουθεί). Γ. ΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΔΩΝΙΣΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

[1^η Ίδε έκθεση σελ. 422]

Ο Τσέλιγκας περίπατο
ΓΡΗΦΟΣ (Α' Βραβείον, Μεγάλη Τέξη)

σάχαρο' εδω, πολύ καλός ε βαθμός σου')
 'Ανοξιάτικο Χαμόγελο (βλέπεις σήμερα την έκφραση' σε θέματα με χαρά κι ευχαριστώ για τις καλές διαθέσεις) **Ανοξιάταν Σύννομον** (πολύ μου άρεσε το πρώτο σου γράμμα' ναί, να πάρω και ψευδώνυμο και να μου γράφεις συχνά' εδοχμαί καλή πρόοδο και στο σχολείο που θα πξς τώρα) **Πειρακτήριοον** (σωστές οι λύσεις' αλλά για το Διαγωνισμό πρέπει να τις γράφεις σε λυσάχαρο' έτσι δέν τις λαβαίνω δι' εφί:) **Ήλιον** (έοτελα:) **Ν. Παρώνην** (έαιετα!) **Δόνιφαν** (τά έλαβα έλα' μετά χαράς ενέκρινα τόν ψευδώνυμο της αδελφής σου). **Ήνδιάναν** (έλα έγινα' σου έοτελα 15 τετραδία και λγμό') **Εύθυμον Σημαιοφόρον, Μαύρο Διαμάντι** κτλ.
 Είς όσας έπιστολές έλαβα μετά την 15 Αυγούστου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 27ου Διαγωνισμού Λέξεων. Αι λύσεις του φυλλαδίου τούτου δακτύλι μέχρι της 29 Οκτωβρίου

449. Αεζύριφος
 Λεξούλα της κοινής κι αρχαία θεού. Τά ένάσα και... τάχω σά χαμένα : Μου φαίνεται πως χαριστούν τά δυό Γενναία θαλασσινά του Είκοσιένου. *Γράφα από Νερά*

450. Στοιχειόγραφος
 Σ' ένα σύνδεσμο αρχικά Κάποιο σύμφωνο του βάζω, Κι' ένα κράτος παλαιό, Μά και σήμερα τρανό, Της 'Ασίας παρουσιάζω. *Πακαλιότικο Λευαυόδι*

451. Μεταγραμματισμός
 Είμ' άγριο ζώο του βουνού, Κανείς μή με πειράξη! Νησι θά γίνει ελληνικό, *Αν ό λοιμός μου άλλάξη. *Λευκοπυργιώτης*

452. Αίνιγμα
 'Ασπριδερή έχω θωριά, Μά' έτσι λίγο μένω' Γιατί μαυρίζω στη φωτιά. Τι βάσανα όπομένο! Σκόνη, με ψήνουνε ξανά. Και τότε πιά... πεθαίνω. *Συριανός*

453. Τραπέζα
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

'Οριζοντίως άνω. μούσα' κάτω, γήσος τού Αιγαίου' διαγωνίως άριστερά; έρεπτόν δεξιά, όρος της Χαλκιδικής' καθέτως έξ' άριστερών, ορματός στρατηγός, υός του 'Αδάμ, κράτος της Ευρώπης και παύρα. *Ναυτοπούλα της 'Ανδρου*

454. Χροντογραφικόν
 123456789 = 'Όρος της Παλαιστίνης
 212392972 = Χά, της 'Ελλάδος
 3795 = 'Ερμαλειόν
 42372 = Μήτηρ θεού
 532789 = Νάος θεός
 67495 = 'Ελυκί ύδωρ
 7123789 = Πέλαγος
 8615 = Δύναμις
 9715 = Εύτυχές τέλος. *Βραβιάννα*

455-459. Κερουμμένα Λέξεις
 1.-'Ο άετός βασιλεύει τών πτηνών.
 2.-'Ο ίεράς είναι άρπακτικός.
 3.-'Αν καθιστή τόν άνθρωπον ευτυχή μόνον ό πλούσιος.
 4.-'Νά ζή τις ελεύθερος ή νάποθνήσκη.
 5.-'Εν τη άπορίμ μου έσκέφθην όπορών πωλητής να γίνει. ('Εν τών πέντε ζητούμένων λέξεων ή πρώτη είναι τό όλον, αι δε άλλαι τά τέσσαρα μέρη του). *'Αθώα 'Υκαρής*

460. Φωνηεντέλιπον
 κς - μ - * * * - πλζ
 Σεληνιώτικος Ψαράς

461. Γεγφος

αα	αα αα	οοοοο ο
αα αα	αα αα	ο ο ρετ
αα αα	αα αα	ο ο ο τε
αα αα	αα αα	ο ο ο
αα αα	αα αα	ο ο ο

Ξανθός Δάκιμος

Τέλος του 27ου Διαγωνισμού Λέξεων. 'Από του προσεχούς αρχίζει νέος...

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Αοκήσεων του φύλλ. 24

273. Θηραμένης (Θήρα μένης).—273. Κυφέλη-Κυβέλη.—274. Πελάς- 'Αλπεις.—275. Το στόμα (δόντια και γλώσσα).—276-280. Το κερωτόν είναι τό Θ: Θηρούς, 'Αθηνά, πυθών, Μάρθα, κάλαθος.—281. ΒΟΛΓΑΣ ('Εβκος, ΣΟφια, Πλούτων, 'Αγγλία, Παρίσιοι, 'ΙΣμήνη).—282. *Μή με λησμονεί (μ' εμε, λ' είς μο, νί).*

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Α5'-594]
 Φοίδη! Πώς περνάς στη Ζάκυνθο; Γράφε μου στη Διο: Κυρία Μ. Μιχαλάτου, στάσιον 'Εκκλησίας, 'Εκάλτη. *Κυκλαμιά*

[Α5'-595]
 Προκηρύσσουμε δήμιο διαγωνισμό με θέμα: Θά στείλατε μία καλλιτεχνική κάρτα και από πίσω θά γράψετε ένα ΟΡΓΑΙΟ ποιημα δικό σας ή ξένο. Σήμετοχ ή δευτέρα, Βραδεία τρία εκλεκτά Διεύθυνσις: [Α5'-34]. Περιμένουμε από όλους-όλους. 'Είσις από Πριγκιπέσσα, Μακεδονοπούλα, Ντάτσκιτβ Φάντασμα, Φίλιμα'Εκίας, Ντόριαν Γκρέβ; 'Αγαθί; Κύριο του Ντάνοικι. *Φοίθη, Ζαννυνθινούλα*

[Α5'-596]
 Πούν, άπορώ πως τολμάς να μιλάς διφορούμενα για πρόσωπα που όδτε κεν γνωρίζεις. *Ζουζού*

[Α5'-597]
 Ξανθό δάκιμο, επειδή έχω ανάγκη όρντινάτζας σε προσλαμβάνω. *Εύθυμος Σημαιοφόρος*

[Α5'-598]
 Ξανθό Ναυαρχε, με τούς χορούς και με την έκθεση ύρατα γυμνάσια κάνουμε στη Θεσσαλονίκη. *Εύθυμος Σημαιοφόρος*

[Α5'-599]
 Φανάκη Γκόρα, πως τά περνάς με τον Πάνο στην 'Εκάλτη. Οι χόττες σας έχουν τομπορία πάντοτε; *Εύθυμος Σημαιοφόρος*

[Α5'-800]
 Α νταλλάσσα Μ. Μυστικά με όλους-ές. 'Αρσακίως Νο 1, 'Υδροπόουλο, Σαν-θ' 'Υδροπούλα, Γελασίνα, Ζουζού, Σαν-πίς, Μαρκεντίς, Τσιγγάνα, να περιμένα; στείλατε πρώτες. Διοις: Μαρία Γουάκου, 'Υδρα διά: *Μαύρο Διαμάντι*

[Α5'-601]
 Προκηρύσσω μηνιαίον διαγωνισμόν άγραφών ήθοποιών. 1ον) Βιβλίον, 2ον) Λεύκωμα. Διοις: κ. Μίκιον Ούτοςλάτην, διά Διαδάτην, Λέριτσων. *Διαδάτης*

[Α5'-602]
 Αρσακίως Νο 7, φιλικά από την 'Ελσα Κ. 'Ο Πρίγκηφ 'Ιωάννης πάτε για την 'Υδρα; *Μαύρο Διαμάντι*

[Α5'-603]
 Προσημοποιώντας στο λουλουδιόνο περιβόλι της Διαπλάσεως χαίρομαι όλους-ές. 'Ανοξιάτικο Χαμόγελο

[Α5'-604]
 Εχσις δικιο, 'Αφρισμένο Κόρα, δέν λέγεται όδτε Φωκίδου, όδτε... Συκοΐδου, άλλ' Φωκίδου. Συγγνώμη για τό λάθος. *Χιμαϊρικός*

[Α5'-605]
 Η 'ΤΡΙΑΝΦΙΑ' άποταλωμένη από τούς: Στέφανον της Δόξης, Ντάτσκιτβ Φάντασμα, Βασιλέα του Χισύμορ, αναλαμβάνει δικτατορικάς την άρχηγίαν της κινήσεως, μή προσημένη από άποκαλύψεις.

[Α5'-606]
 Διαπλάσεπούλα-ες, ανταλλάσσω Μ. Μυστικά και άλλαλογραφά. Διοις: 'Αριστόδουλον Μάνασην, Προέδρου Πρωτοδικών, Ζάκυνθον, διά: *Βασιλέα του Χισύμορ*

[Α5'-607]
 Χαδιάρα, στείλε δεσώθουσι. 'Αρσακίως Νο 7, γατί δέν έγραψες; Νίνα Νόρα, πού να στείλω Μ. Μυστικά; *Ρόζα Αίνα*

[Α5'-608]
 Θάθελα να γνωρίσω μεγάλες διαπλάσεπούλες Κηφισιάς. Γράφατε: Γιότα 'Ανδριοπούλου, Δεληγιάννη 16. Κηφισιά. *Κυρά-Φροσώνη (Μόρρα 'Αθήν)*

[Α5'-609]
 Ταιντιλά, Σιγκορρήν, άπορώ πως μου τ' άποδίδετε ψευδώνυμο τό όποτον δέν έχω πλέον. 'Εκτός έν άποκαλύπτει αναδρομικάς, όπότε μπώρθ να όδς βοηθήσω με μερικάς άποκαλύψεις τού... 1890!!! 'Όσοι χαλόπρητα!! 'Όσο για ός και τόν... έξυπνο καταδότη: όφόμεθα ές Φιλίππους. *Χ. Α. Σιδώιος*

[Α5'-610]
 Τάσο Δούξη, οι πραγματικές έκφρασις σου μ' έκαναν να γελάσω. Μήν επιμένεις να κοκινίζεις μία μικρή παρεξήγησι που πέρασε. *Σ.*

[Α5'-611]
 Αλληλογραφά με όλους-ές. 'Αττά-Γράμ, Ντάτσκιτβ Χ, περιμένο Διεύθυνσις: Ανίνα 'Ελένην Καρβελιά, Ζάκυνθον, διά *Κοκκινόπιτερο*

[Α5'-612]
 Χιωτοπούλα είσαι πολύ εύκολόπιστη, άποδ πιστεύεις έτι σου λέει ή πολέ... έξυπνη!!! φιλιανάδα σου... 'Ο Πλωτάρχος δέν κατηγορεί ποτέ, λέει μόνάχα την... αλήθεια. *Ζουζού*

[Α5'-613]
 Πού ν' ανταποδώσω τετραδιάκι; Σαν-θ' 'Ελληνοπούλα; *Λευκοπυργιώτης*